

Alkotmánybíróság

Budapest

Donáti u. 35-45.

1015

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: 10/888-0/2016	
Érkezett: 2016 MÁJ 09.	
Előny: 4	Készítve: 1
Melléklet: 16	St. MH K

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott Dr. Surányi Tímea

– a csatolt meghatalmazással

igazolt jogi képviselőm,

útján – az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLJ. törvény 27. § a) és b) pontja alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő:

Kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.I.21.171/2015/6. sz. ítéletének és a Fővárosi Törvényszék 45.Pf.632.052/2015/5. sz. ítéletének alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azokat (a Pesti Központi Kerületi Bíróság 22.P.93.648/2014/10. sz. ítéletét tartsa fenn hatályban), mivel a Kúria és a Fővárosi Törvényszék ítéletei sértik az Alaptörvény C) cikk (1), XIII. cikk (1) bekezdését, továbbá a XXIV. cikk (1) bekezdését, a 25. cikk (1) bekezdését és a 28. cikkét.

Kérem továbbá, hogy a T. Alkotmánybíróság függessze fel a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.I.21.171/2015/6. sz. ítéletének és a Fővárosi Törvényszék 45.Pf.632.052/2015/5. sz. ítéletének végrehajtását.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. A megsemmisíteni kért bírói döntések megnevezése, a határidő-számításhoz szükséges adatok közlése (a jogerős ítélet kézhezvételének időpontja stb.):

A Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.I.21.171/2015/6. sz. ítéletét a jogi képviselőm 2016. március 24-én vette kézhez, amely helyben hagyta a Fővárosi Törvényszék 45.Pf.632.052/2015/5. sz. ítéletét, amely ellen felülvizsgálati kérelmet nyújtottam be, mivel az megváltoztatta a Pesti Központi Kerületi Bíróság 22.P.93.648/2014/10. sz. ítéletét.

2. Az Alaptörvényben biztosított jog megnevezése:

A XIII. cikk (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van a tulajdonhoz. A XXIV. cikk (1) bekezdése rögzíti, hogy mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.

Az Alaptörvény 25. cikk (1) bekezdése a bíróságok feladatát akként szabályozza, hogy azok igazságszolgáltatási tevékenységet látnak el, míg a 28. cikk a bíróságok kötelezettségévé teszi, hogy a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak. Az Alaptörvény idézett rendelkezései nem teszik lehetővé még a Kúria számára sem, hogy a törvényhozó által megalkotott jogszabályokat „felülvizsgálja”, s azt állapítsa meg, hogy a törvény szövege hibásan tartalmazza azokat a szabályokat, amelyeket pedig alkalmazni kötelezettsége.

3. A közvetlen érintettség kifejtése (az eljárás megindításának indokai, az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényege, bírói döntés esetén a pertörténet röviden, az ügyben hozott bírói döntések stb.):

3.1. Az alapügy

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága mint felülvizsgálati bíróság Pfv.VI.20 469/2008/6. sz. ítéletével kötelezte 2008. május 20-án hozott ítéletében [REDACTED] (továbbiakban: adós) arra, hogy fizessen meg a részemre 3.617.828 forintot, valamint ezen összeg 2005. április 22. napjától járó kamatait, valamint a felmerült perköltséget. Az adós perújítással élt, amely nem járt eredménnyel. Ezt követően felszólító levelet küldtem az adós és a jogi képviselője részére.

Az adós az ítélet rendelkezése ellenére egyetlen forintot sem teljesített, sőt a jogi képviselője tájékoztatása szerint a fizetés elől külföldre költözött, ezért végrehajtási tanúsítvány kiállítása iránti kérelmet nyújtottam be az illetékes bíróságra 2008. november 17-én, amely tanúsítványt a bíróság 2009. január 15-én állította ki.

Ez a tanúsítvány azt tartalmazta, hogy Magyarországon jogerős ítélet alapján az adósnak az ítéletben rögzített összegű végrehajtható fizetési kötelezettsége áll fenn velem szemben, amelynek a benyújtásával Angliában jogosult lettem a végrehajtás megindítására, kiváltva ezzel az elismertetési eljárást külföldön (Ezt követően az ítéletet lefordítottuk, angol végrehajtóval és ügyvéddel tárgyaltunk).

Tudomásomra jutott, hogy az adós ismét Magyarországon tartózkodik, ezért 2013. szeptember 27-én Magyarországon végrehajtási lap kiállításával kértem a végrehajtási eljárás lefolytatását, amelynek alapján a végrehajtást a bíróság 2013. december 2-án elrendelte. Az adós soha nem is tagadta, hogy ezen idő alatt külföldön tartózkodott, Magyarországon végrehajtható vagyona nem volt.

3.2 Az adós a végrehajtás megszüntetése iránt keresetet nyújtott be ellenem arra való hivatkozással, hogy a követelésem elévült.

3.2.1. Az első fokon eljáró Pesti Központi Kerületi bíróság az adós keresetét elutasította, azzal az – álláspontom szerint helyes – indokkal, hogy az általam kérelmezett tanúsítvány kibocsátása végrehajtási cselekmény, amely az elévülést megszakítja, ezért az adós keresete alaptalan: *„Végrehajtási cselekménynek minősül a végrehajtást elrendelő vagy fogantatosító bíróságnak vagy a végrehajtást kérőnek a végrehajtónak a végrehajtás érdekében tett intézkedése. (...) a tanúsítvány kiállítása iránti kérelem benyújtása (...) a végrehajtás érdekében tett intézkedésnek minősül, mégpedig a végrehajtást kérő részéről tett olyan végrehajtási cselekménynek, mely alkalmas volt az elévülés megszakítására”* (a PKKB 22.P.93.648/2014/10. ítéletének 4. oldal 3-4. bekezdése).

3.2.2. Az adós fellebbezése folytán a Fővárosi Törvényszék járt el, amely bíróság a 45.Pf.632.052/2015/5. sz. ítéletével az első fokú bíróság ítéletét **megváltoztatva** a keresetnek helyt adott, s a végrehajtási eljárást megszüntette.

Indokolásában előadta, hogy a végrehajtási jog elévülésének megszakítására kizárólag a végrehajtást kérő végrehajtási eljárást megindító végrehajtási kérelme, valamint a már megindult végrehajtási eljárás során az eljárás résztvevőinek a végrehajtás sikeres lefolytatása érdekében tett cselekményei alkalmasak.

Álláspontja szerint a tanúsítvány kibocsátása nem tekinthető olyan cselekménynek, amely a végrehajtási eljárást megszakítja, mivel az egy olyan önálló nemperes eljárás, amely nem tekinthető a végrehajtás részének (*„a tanúsítvány kiállítása pedig nem a végrehajtási eljárás során történt végrehajtási cselekmény még akkor sem, ha ennek során az eljáró bíróság egyébként a kötelezettet marasztaló határozat végrehajthatóságát tanúsítja, és a jogalkotó ezen intézkedésre vonatkozó szabályokat a Vht.-ben helyezte el”*).

3.2.3. A jogerős másodfokú ítélet ellen felülvizsgálati kérelmet nyújtottam be, amely alapján a Kúria (sajnos nem a végrehajtási ügyekben eljáró tanácsa) mint felülvizsgálati bíróság Pfv.I.21.171/2015/6. sz. ítéletével **a másodfokú bíróság ítéletét hatályában fenntartotta**, felülvizsgálati kérelmemet elutasítva, s kötelezett a perköltség viselésére.

Indokolása szerint az 1994. évi LIII. törvény a bírósági végrehajtásról (a továbbiakban: Vht.) *„nem határozza meg a végrehajtási cselekmény fogalmát, így a bírói jogértelmezés körébe tartozó*

kérdés annak eldöntése, hogy mi minősül végrehajtási cselekménynek” (ítélet 5. oldal 4. bekezdése). A felülvizsgálati döntés visszahivatkozott a Fővárosi Törvényszék ítéletére, s kifejtette, hogy a végrehajtási jog elévülésének megszakítására kizárólag a végrehajtást kérő végrehajtási eljárást megindító végrehajtási kérelme, valamint a már megindult végrehajtási eljárás során az eljárás résztvevőinek a végrehajtás sikeres lefolytatása érdekében tett cselekményei alkalmasak, tehát a tanúsítvány kiállítása nem szakítja meg az elévülést.

4. Indokolás arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabály, jogszabályi rendelkezés, bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével:

Álláspontom szerint az idézett kúriai ítélet azon általam kiemelt indokolása (s ezzel az egész ítélet), amely szerint a Vht. „nem határozza meg a végrehajtási cselekmény fogalmát, így a bírói jogértelmezés körébe tartozó kérdés annak eldöntése, hogy mi minősül végrehajtási cselekménynek”, az Alaptörvény 25. cikk (1) bekezdésébe és a 28. cikkbe ütközik az alábbiak szerint:

A Vht. II. fejezetének a címe: „A végrehajtás elrendelése”, míg ennek egyik alfejezete az „Intézkedések az Európai Unió tagállamaiban történő végrehajtás érdekében”, amelyben a 31/C. § szerepel, amelynek (1) bekezdésének a) pontja szerint „Az első fokú bíróság kérelemre kiállítja a 44/2001/EK tanácsi rendelet V. melléklete szerinti tanúsítványt”.

Ez tehát azt jelenti, hogy a törvényalkotó egyértelműen a végrehajtás elrendelésének tekintette az általam kérelmezett tanúsítvány kiállítását, kétséget sem hagyva arról, hogy ez nem bírói mérlegelés körébe, hanem a törvényhozó jogkörébe tartozó kérdés.

Az Alaptörvény 25. cikk (1) bekezdése a bíróságok feladatát akként szabályozza, hogy azok igazságszolgáltatási tevékenységet látnak el, míg a 28. cikk a bíróságok kötelezettségévé teszi, hogy a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

Az Alaptörvény idézett rendelkezései nem teszik lehetővé még a Kúria számára sem, hogy a törvényhozó által megalkotott jogszabályokat „felülvizsgálja”, s azt állapítsa meg, hogy a törvény szövege hibásan tartalmazza azokat a szabályokat, amelyeket pedig alkalmazni kötelezettsége.

Ügyemben a törvény teljesen egyértelmű szabályokat tartalmaz, s ezt egyedül az első fokú bíróság vette döntésénél figyelembe!

A Vht. 31/C. § (1) bekezdésének a) pontja ugyanis minden értelmezési kérdést kizárva a Vht. II. fejezetében helyezkedik el, amelynek címe: „a végrehajtás elrendelése”.

Ennélfogva minden ezzel ellentétes érvelés és „jogértelmezés” meg kell rekedjen a bíróság Alaptörvényben rögzített feladatán: a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék.

Nem fordulhat tehát elő az az állapot, hogy a bíróságok törvényeket módosítsanak, tekintettel arra, hogy az Országgyűlés feladata az Alaptörvény 1. cikk (2) bekezdésének b) pontja alapján a törvényhozás.

Ésszerűtlen továbbá a Kúria ítéletének azon érvelése is, miszerint: „a Brüsszel I. rendelet nem azt a célt szolgálja, hogy a hatálya alá tartozó tagállamban hozott határozat elismerése és végrehajtása a rendelet hatálya alá tartozó másik tagállamban könnyebb legyen, hanem azt, hogy az elismerés és végrehajtás ne legyen nehezebb, mint a határozatot hozó tagállamban” (Kúria Pf.I.21.171/2015/6. számú ítéletének 6. oldal 4. bek.).

A Kúria ítélete egyébként következetlen is, mert ellentétes a Legfelsőbb Bíróság korábbi eseti döntésével is, melyben még az inkasszót, beszédési megbízást is elévülést megszakító cselekménynek minősítette a végrehajtási eljárást megelőzően (BH 1996. 468. sz. eseti döntés). Ezen felül esetemben a Tanúsítványt bíróság állítja ki, mely az inkasszó esetében nem áll fenn.

A Fővárosi Törvényszék ügyemben hozott ítéletében maga mondja ki, hogy a Vhr. 57. § (4) bekezdéshez fűzött törvényi indokolás szerint elévülést megszakító végrehajtási cselekmény lehet a bíróságnak, a végrehajtónak a végrehajtás érdekében tett bármilyen intézkedése (pl. az adós lakhelyének a felkutatására irányuló megkeresése).

Ésszerűtlen és gazdaságtalan továbbá a Kúria azon kíváncsi is, hogy egy tudvalevőleg külföldön élő adós Magyarországról kimenekített vagyona esetén a végrehajtási lap magyarországi kiállítását és annak költségviselését kívánja meg a jogosulttól.

(Ezt az analógiát alkalmazva a Kúria döntése azt a gyakorlatot alakítaná ki, hogy ha pl. egy német állampolgár magyarországi közúti baleset okozása miatt kártérítésre köteles, akkor a magyar jogosult Magyarországon köteles lenne megindítani a végrehajtási eljárást a német állampolgárral szemben annak tudatában, hogy országunkban semmilyen vagyonnal nem rendelkezik.)

Az erkölccsel is ellentétes a Kúria jogértelmezése, mivel így egy jogerős ítélettel megállapított kötelezettség alól kibúvó adóst támogatja és nem jogkövető magatartásra sarkall.

Azzal, hogy a másodfokú bíróság és a Kúria ítéletai a Vht. idézett pontjának, tehát magának a törvénynek a módosításával megsértették az Alaptörvény 25. cikk (1) bekezdését és a 28. cikkét, velem szemben megsértették a XIII. cikk (1) bekezdését és a XXIV. cikk (1) bekezdését is.

Az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése alapján jogom van a tulajdonhoz.

A Legfelsőbb Bíróság ítéletében (az alapügyben) kötelezte az adóst egy általa jogtalanul megszerzett pénzösszeg visszafizetésére, aki mindent elkövetett annak érdekében, hogy adósságát ne fizesse meg, még arra is képes volt, hogy külföldre menjen és minden vagyonát külföldre menekítse a végrehajtás elkerülése érdekében. Ezzel együtt a megítélt pénzösszeg az én tulajdonom, de jelenleg nem tudom végrehajtani a fent részletezett bírósági ítéletek okán.

Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése pedig azzal sérült, hogy esetemben nem valósult meg az, hogy a bíróság részrehajlás nélkül, tisztességes módon intézte volna ügyemet.

Égyetlen állampolgár sincs arra felkészülve, hogy egy egyértelmű, világosan megfogalmazott jogszabályt valamelyik bíróság önkényes módon megváltoztat, s ezzel nem csak a tisztességes eljáráshoz való jogomtól, hanem – mivel a döntés jogellenesen kimondja a végrehajtási jog elévülését – a jogos tulajdonomtól is megfoszt.

Az ügyben felmerülő jogkérdés lényege tehát az alábbi:

A bíróság konkrét jogszabályi rendelkezés esetén (Vht. 31/C. §) – „bírói jogértelmezés körébe” utalva – hozhat-e a jogszabállyal ellentétes, ésszerűtlen döntést, módosíthat-e bármelyik bíróság törvényt?

A Vht. 31/C. §-a alatt expressis verbis nevesített európai végrehajtható okiratról szóló tanúsítvány a jogosult kérelmére a bíróság által történő kiállítás az elévülés megszakítására alkalmas végrehajtási cselekménynek minősül.

5. Annak bemutatása, hogy az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva:

Előadom, hogy törvényes lehetőségem nincs további eljárás lefolytatására, tekintettel arra, hogy a Fővárosi Törvényszék jogerős ítélete elleni felülvizsgálati kérelmemet a Kúria mint felülvizsgálati bíróság elutasította, s ügyemben perújításnak nincs helye.

Az eddig előadottak alapján, továbbá azért, mert az adós jogosulttá vált az általam támadott ítéletek miatt velem szemben a perköltség megtérítésére, **kérem, hogy a T.**

Alkotmánybíróság függessze fel a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.I.21.171/2015/6. sz. ítéletének és a Fővárosi Törvényszék 45.Pf.632.052/2015/5. sz. ítéletének végrehajtását.

Kelt: Budapest, 2016. április 23.

Indítványozó képviselőjében:

Mellékletek:

1. Ügyvédi meghatalmazás.
2. Nyilatkozat az indítvány és a személyes adatok nyilvánosságra hozhatóságáról.
3. A Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.I.21.171/2015/6. sz. ítélete.
4. A Fővárosi Törvényszék 45.Pf.632.052/2015/5. sz. ítélete.
5. A Pesti Központi Kerületi Bíróság 22.P.93.648/2014/10. sz. ítélete.
6. Európai végrehajtható okiratról szóló tanúsítvány

A Pesti Központi Kerületi Bíróság
útján

PESTI KÖZPONTI KERÜLETI BÍRÓSÁG		2.
KÖZPONTI IRODA		
KÖZLEMÉNY		
KÖZLEMÉNY: POSTÁN / E-MAILLEN /		
SZEMÉLYESEN / FAXON		
ERK:	2016 -04- 2 5	
PÉLDÁNY:	FELZET:	
KÖZLEMÉNY:	KÖZTÜK:	
KÖZLEMÉNY:		
KÖZLEMÉNY:		

T. Alkotmánybíróság!

Budapest

alkotmányjogi panasz indítványa

Dr. Surányi Tímea

kérelmezőnek

képv.:

a Kúria mint felülvizsgálati bíróság
Pfv.I.21.171/2015/6. sz. ítéletének és
a Fővárosi Törvényszék
45.Pf.632.052/2015/5. sz. ítéletének
alaptörvény-ellenessége miatt

a Pesti Központi Kerületi Bíróság
előtt folyt 22.P.93.648/2014. sz.
eljárásban

Az ítéletek végrehajtásának
felfüggesztése iránti kérelemmel